

Χρυσάνθη Τσιαμπαλή-Κελεπούρη

BATOMOURO
από 7 ετών

Ένας κήπος 6σημ' τάξη μας

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Ένας κήπος στην τάξη μας
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Χρυσάνθη Τσιαμπαλή-Κελεπούρη
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Ναταλία Καπατσούλια
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπινοπούλου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Χρυσάνθη Τσιαμπαλή-Κελεπούρη, 2010
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2010

Πρώτη έκδοση: Ιανουάριος 2010, 2.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-693-1

Τυπώθηκε σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfoosi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Χρυσάνθη Τσιαμπαλή-Κελεπούρη

Ένας κήπος στην τάξη μας

Εικονογράφηση:
Ναταλία Καπατσούλια

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

Η ΧΡΥΣΑΝΘΗ ΤΣΙΑΜΠΑΛΗ-ΚΕΛΕΠΟΥΡΗ γεννήθηκε το 1975 στη Λάρισα όπου ζει και εργάζεται. Το 1998 τελείωσε τις σπουδές της στο Παιδαγωγικό Τμήμα Νηπιαγωγών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Οι σπουδές της, η επαγγελματική της επαφή με τα παιδιά, η εθελοντική της δράση στο Παιδικό Μουσείο Θεσσαλονίκης (1999-2002) αλλά κυρίως η αγάπη της για τους νεαρούς αναγνώστες και βέβαια το γράψιμο την ώθησαν να ξεκινήσει το όμορφο ταξίδι στον κόσμο της φαντασίας και του παραμυθιού, με την ελπίδα ο δρόμος να είναι μακρύς...

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν ήδη τα βιβλία της **ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΧΡΥΣΑΦΕΝΙΑΣ ΜΠΑΛΙΤΣΑΣ, ΕΝΑ ΠΟΝΤΙΚΙ ΑΛΛΙΩΤΙΚΟ ΑΠΟ ΤΑ ΑΛΛΑ** και **Ο ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΘΥΜΩΜΕΝΕΣ ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ**.

*Στους συμμαθητές μου που μοιραστήκαμε
τα ίδια θρανία στο δημοτικό σχολείο
τη δεκαετία του '80*

Οι ακτίνες, στις ρόδες του καρτσιού, άστραφταν κάτω απ' το ζεστό φθινοπωρινό ήλιο. Η διαδρομή απ' το σπίτι στο σχολείο με το καρτσιάκι κάθε μέρα δεν ήταν εύκολη υπόθεση. Όχι ότι η απόσταση ήταν ιδιαίτερα μεγάλη, όπως και να 'χε όμως χρειάζοταν δυνατά, ακούραστα χέρια για να γυρίζουν ασταμάτητα για δέκα λεπτά τις μεγάλες ρόδες του. Το πράγμα δυσκόλευε όταν σε κάποια σημεία της διαδρομής έκαναν την εμφάνισή τους εκείνες οι ενοχλητικές

λακκούβες –συνήθως ύστερα από κάποια δυνατή βροχή– ή τα στραπατσαρισμένα πεζοδρόμια που έμοιαζαν λες και κάποιος σκάλισε τις πλάκες τους...

Όμως ο Στέλιος δεν το έβασε κάτω. Τι κι αν οι γονείς του προσπαθούσαν να τον πείσουν πως θα ήταν ευκολότερο για εκείνον αν τον πήγαιναν στο σχολείο με το αυτοκίνητο, τουλάχιστον τις βροχερές μέρες; Ο Στέλιος δε σήκωνε κουβέντα. Ο πρωινός περιπάτος από το σπίτι για το σχολείο ήταν αληθινή ιεροτελεστία που κρατούσε χρόνια τώρα, απ' το νηπιαγωγείο ακόμη: κάθε πρωί ξεκινούσε με την Αλέκα και τον Μιχάλη, και στο δρόμο συναντούσαν και άλλους μαθητές από μεγαλύτερες ή μικρότερες τάξεις. Έκαναν αστεία, μιλούσαν για ποδόσφαιρο, έλεγαν λίγα για τα μαθήματα και βέβαια δεν ξεχνούσαν να αναφέρουν τα πιο περίεργα, αστεία και «πικάντικα» γεγονότα των προηγούμενων ημερών: ήταν αλήθεια πως ο Σπύρος έφυγε άρον άρον απ' το μάθημα επειδή

πονούσε η κοιλιά του ή ήταν πάλι κόλπο γιατί είχε ξεχάσει να μάθει την ορθογραφία; Αγαπούσε ακόμη ο Ραφαήλ τη Μαρία; Της έδωσε επιτέλους τη σοκολατένια καρδιά ή ντράπηκε για τρίτη φορά και την έφαγε μόνος του;

Έχοντας πει λοιπόν χίλια πράγματα και περιμένοντας τα διαλείμματα για να πουν άλλα τόσα, περνούσαν τη θαλασσιά σιδερένια αυλόπορτα του σχολείου πάντα λίγο προτού χτυπήσει το κουδούνι. Ήταν δυνατό λοιπόν ο Στέλιος να τα χάνει όλα αυτά επειδή έτυχε να γεννηθεί με μια ιδιαιτερότητα στα πόδια του που δεν του επέτρεπε να περπατά όπως τα περισσότερα παιδιά; Όχι βέβαια! Και σε αυτό συμφωνούσαν και η Αλέκα και ο Μιχάλης, και όλα τα παιδιά της τάξης τους, που μάλωναν για το ποιος θα κυλά το καρτσάκι όταν ο Στέλιος κουραζόταν. Κι εκείνος, που ένιωθε ευγνωμοσύνη, δεν τους ξεχνούσε ποτέ, ούτε στα μαθηματικά ούτε στην ορθογραφία όπου ήταν πραγματικά αστέρι. Όλο και έβρισκε τρόπο να σπρώχνει την κόλα του

πιο δεξιά χωρίς να παίρνει είδηση ο δάσκαλός τους, για να βοηθάει όποιον είχε μπλεχτεί με τις προσθέσεις, τις αφαιρέσεις και τα πέντε «1» του ελληνικού αλφάβητου.

«Καλή χρονιά!» ακουγόταν στις γειτονιές γύρω από το σχολείο.

Ακόμη μία σχολική χρονιά ξεκινούσε. Ο αγιασμός είχε γίνει την προηγούμενη μέρα. Τα βιβλία όμως δεν είχαν μοιραστεί και οι τσάντες, πεντακάθαρες αλλά άδειες, έστεκαν στις πλάτες έτοιμες να δεχθούν το βαρύ αλλά πολύτιμο φορτίο. Καθαρά μπουμπουκένια πρόσωπα, μυρωδάτα και καλοχτενισμένα, διέσχισαν μ' ένα πελώριο χαμόγελο τις γειτονιές· με το χαμόγελο που φωτίζει κάθε αρχή.

Χαρούμενες φωνές αντηκούσαν σε όλους τους δρόμους. Μανάδες, γιαγιάδες, θείες και γειτόνισσες εύχονταν και καμάρωναν. Καμάρωναν και εύχονταν.

– Καλή χρονιά! φώναξε στον Στέλιο, στην Αλέκα και στον Μιχάλη η κυρία Ελένη, η μαμά του Ανέστη, που ήταν ένα χρόνο μεγαλύτερος και φέτος θα πήγαινε στην τετάρτη τάξη. Άντε, από φέτος κι εσείς μεγαλώνετε. Δε θα είστε πια τα μικράκια του σχολείου! Ποιος σας πιάνει τώρα!

– Ναι, φέτος θα ανέβουμε επάνω! Στην αίθουσα της τρίτης τάξης! είπε με περηφάνια η Αλέκα.

– Στους μεγάλους! φώναξε και ο Μιχάλης. «Επιτέλους στους μεγάλους», ήθελε να

πει και ο Στέλιος. Μα δεν το είπε. Ήταν περιπό. Την ουσία την είχαν πει η Αλέκα και ο Μιχάλης. Και η ουσία ήταν πως φέτος θα ανέβαιναν επάνω.

Και το φθινοπωρινό αεράκι πήρε τα λόγια των παιδιών και τα σήκωσε ψηλά, τα σκόρπισε στον αέρα, τα έσπρωξε μπροστά και πίσω και πέρα, ν' ακουστούν παντού, σε όλες τις γειτονίες – έτσι φάνηκε στην Αλέκα, στον Μιχάλη και τον Στέλιο, κι έκανε τα τρία παιδιά να νιώσουν τεράστια περηφάνια που φέτος θα ατένιζαν την αυλή του σχολείου απ' την αίθουσα του δεύτερου ορόφου.

Αυτή η περηφάνια των παιδιών δεν ήταν ανεξήγητη. Το σχολείο ήταν χωρισμένο σε δύο ομάδες: στους μικρούς και τους μεγάλους. Οι μαθητές της πρώτης και της δευτέρας ήταν «οι μικροί», της τρίτης, της τετάρτης, της πέμπτης και της έκτης «οι μεγάλοι». Και αυτός ο διαχωρισμός ήταν απόλυτος, αδιαπραγμάτευτος. Λες και υπήρχε μια διαχωριστική γραμμή που όταν την περνούσες άλ-

λαζες αυτόματα ομάδα. Και η αλήθεια ήταν πως υπήρχε. Για την ακρίβεια, βέβαια, δεν ήταν γραμμή. Μια τσιμεντένια πλάκα ήταν ένας όροφος. Αυτός χώριζε τους μικρούς απ' τους μεγάλους. Το κτίριο του σχολείου ήταν ένα μεγάλο παλιό διώροφο σπίτι που οι δυο όροφοί του επικοινωνούσαν με μια εσωτερική σκάλα. Στις αίθουσες του ισογείου έκαναν μάθημα οι πιο μικρές τάξεις.

Δεν ήταν ασφαλές, έλεγαν οι δάσκαλοι, να ανεβαίνουν τα «πρωτάκια» και τα «δευτεράκια» την απότομη εσωτερική σκάλα. Εκεί, στο ισόγειο, βρισκόταν επίσης η μεγάλη αίθουσα εκδηλώσεων. Στις επάνω αίθουσες έκαναν μάθημα οι μεγαλύτερες τάξεις. Έτσι, θέλοντας και μη, ώσπου να φτάσεις στην τρίτη τάξη ένωθες μικρός. Μικρούλης σαν μυρμήγκι, έτσι όπως όλοι και όλα σου το θύμιζαν κάθε τρεις και λίγο!

– Μεγάλωσαν, ακούστηκε μια φωνή στο δρόμο ανάμεσα στις παρέες των παιδιών που πήγαιναν στο σχολείο. Μεγάλωσαν αλλά δε θα αλλάξουν αίθουσα. Πάλι στην ίδια θα μείνουν, στο ισόγειο με τα μικρά, συνέχισε κοροϊδευτικά η φωνή που ερχόταν από μια παρέα παιδιών της δευτέρας.

– Μπα; Και ποιος το λέει αυτό; ρώτησε φανερά ενοχλημένη η Αλέκα, που δε δεχόταν ν' αμφισβητήσει κανείς πως μεγάλωσαν και πως διεκδικούσαν δίκαια μία από τις τάξεις του δεύτερου ορόφου.

– Η δασκάλα μας! Αυτή μας το είπε! Θα μείνετε κάτω όλες τις χρονιές ως την έκτη, επειδή έχετε στην τάξη σας τον Στέλιο. Αυτός δεν μπορεί να ανέβει επάνω! Πώς θα ανέβει με το καρτσάκι; ρώτησε στο τέλος με ύφος γεμάτο ικανοποίηση που ήξερε κάτι το οποίο δε φαινόταν κανείς να γνωρίζει.

Και το φθινοπωρινό αεράκι πήρε άθελά του τα λόγια του παιδιού της δευτέρας και τα σήκωσε ψηλά, τα σκόρπισε στον αέρα, τα έσπρωξε μπροστά και πίσω και πέρα, ν' ακουστούν παντού, στο δρόμο και στους άλλους δρόμους τριγύρω. Έτσι φάνηκε στον Στέλιο, πως τα λόγια του παιδιού της δευτέρας έφτασαν ως την αυλή του σχολείου και αφού χτύπησαν με δύναμη στους τοίχους, γύρισαν πίσω και άρχισαν να χορεύουν γύρω απ' τα

αυτιά του: «... στην ίδια αίθουσα θα μείνουν... στο ισόγειο με τα μικρά... το είπε η δασκάλα μας. Κάτω θα μείνετε όλες τις χρονιές ως την έκτη, επειδή έχετε στην τάξη σας τον Στέλιο. Αυτός δεν μπορεί να ανέβει επάνω! Πώς θα ανέβει με το καροτσάκι;»

– Ο Στέλιος... ψιθύρισε η Αλέκα και κοίταξε τον Μιχάλη ξαφνιασμένη και ανήσυχη μαζί.

Ο Στέλιος σταμάτησε να γυρίζει τις ρόδες του καροτσιού.

– Μπορώ... πετάχτηκε, θα... αφήνω κάτω το καροτσάκι και θα ανεβαίνω! Μπορώ...! επανέλαβε και ο φόβος άρχισε ύπουλα να καθρεφτίζεται στα μάτια του.

Το φθινοπωρινό αεράκι χάιδεψε τα σύννεφα κι εκείνα σαν από έρωτα βαθύ σκίρτησαν και έκρυσαν μεμιάς ολότελα τον ήλιο. Οι ακτίνες στις ρόδες του καροτσιού έπαψαν να γυαλίζουν. Ο Στέλιος, κίτρινος, κατακίτρινος σαν τα πεσμένα φύλλα των δέντρων, κατέβασε το κεφάλι του.

– Μπορώ, ψιθύρισε και κοίταξε έπειτα στα μάτια την Αλέκα και τον Μιχάλη. Θα αφήνω κάτω, μπροστά στη σκάλα, το καρότσι, θα κρατιέμαι απ’ τα κάγκελα και σιγά σιγά θ’ ανεβαίνω... Θα με βοηθάει και ο δάσκαλος! φώναξε έπειτα και τα σύννεφα τα ερωτευμένα με τον άνεμο κουνήθηκαν ξανά λιγάκι απ’ το άγγιγμά του και έκαναν χώρο στον ουρανό. Μια ηλιαχτίδα μικρή, μικρούλα και λεπτή

σαν μεταξωτή κλωστή, γλίστρησε από μια τρυπίσα στα σύννεφα και φώτισε τη γειτονιά, καθρεφτίστηκε στις μουντές ακτίνες στις ρόδες του καρτσιού και τις έκανε και πάλι να γυαλίζουν, να αστράφτουν όλο υποσχέσεις πως σε λίγο και πάλι θα κυλούσαν.

– Θα είναι δύσκολο... η σκάλα είναι απότομη και μεγάλη, είπε διστακτικά η Αλέκα.

– Ίσως βοηθάει ο δάσκαλος... αλλά θα είναι αδύνατο να το κάνει κάθε μέρα, και μάλιστα δυο φορές σε κάθε διάλειμμα... Δεν πειράζει όμως! Τι έγινε και αν δεν ανέβουμε επάνω; Στην τρίτη τάξη είμαστε έτσι και αλλιώς! Δεν έχει σημασία σε ποια αίθουσα θα κάνουμε μάθημα. Είμαστε μεγαλύτεροι, συνέχισε ο Μιχάλης που όσο μιλούσαν τόσο συνειδητοποιούσε πως δεν υπήρχε περίπτωση να ανέβουν στο δεύτερο όροφο.

Τα σύννεφα απλώθηκαν στον ουρανό πιο γκριζα και πιο παχιά, σαν να ήθελαν να εντυπωσιάσουν τον άνεμο, και η τρυπίσα ανάμεσά τους άρχισε να μικραίνει και να μι-

κραίνει, να σφίγγει την
ηλιαχτίδα, να την πνίγει,
να τη συνθλίβει, ώσπου
εκείνη μικρή, μικρούλα,
ανήμπορη, μαζεύτηκε και
χάθηκε πίσω απ' τα γκρι-
ζα σύννεφα. Οι ρόδες του
καροτσιού έμειναν ξανά
μουντές. Ακτίνες σιδερέ-
νιες, μουντές, παγωμένες.

– Αργήσαμε, θα χτυπή-
σει το κουδούνι! φώναξε
η Αλέκα, έπιασε το καρο-
τσάκι και άρχισε να το
κυλά γρήγορα προς το
σχολείο, μια και ο Στέλιος δεν έδει-
χνε να έχει διάθεση να κινήσει μό-
νος του το καροτσάκι του.

Όταν μπήκαν στην αυλή το
κουδούνι είχε μόλις χτυπήσει.
Ο μαθητής της δευτέρας είχε
δίκιο.

– Η τρίτη τάξη φέτος θα μείνει κάτω, στην ίδια αίθουσα όπου ήταν και πέρυσι. Επάνω θα ανέβει η δεύτερα τάξη, ανακοίνωσε λιπά και αυστηρά, χωρίς καμιά άλλη εξήγηση, ο ψηλόλιγνος διευθυντής με τον καφέ σκούρο τετράγωνο σκελετό γυαλιών που έκρυβε τα μάτια του.

Η ανακοίνωση έπεσε σαν κεραυνός.

– Κάτω! Γιατί; Όλοι στην τρίτη ανεβαίνουν επάνω! άρχισαν οι διαμαρτυρίες απ’ τα παιδιά της τάξης. Στην αρχή συνεσταλμένα, έπειτα όλο και πιο δυνατά. Η αυλή γέμισε ψιθύρους, φωνές, πρόσωπα συνοφρυωμένα, έκπληκτα, θυμωμένα, λυπημένα, αγριεμένα.

– Θα μείνετε κάτω με τους μικρούς! φώναζαν ρυθμικά δυο-τρεις ζωνηροί της δευτέρας χαρούμενοι που θα ανέβαιναν εκείνοι επάνω, δυναμιπίζοντας το κλίμα.

– Ό,τι και να κάνετε είμαστε μεγαλύτεροι από εσάς! λέγανε οι μαθητές της τρίτης, που δεν είχαν καταλάβει ακόμη για ποιο λόγο γινόταν αυτή η αδικία εις βάρος τους. Μόνο

ο Στέλιος δε μιλούσε... Ένωθε τ' αυτιά του να βουίζουν απ' τις φωνές.

– Μόνο για σήμερα θα είμαστε κάτω! πετάχτηκε ένας της τρίτης.

– Για πάντα θα είστε!... ανταπάντησε μια φωνή.

«Για πάντα θα είστε...» χόρεψαν οι λέξεις γύρω απ' τα αυτιά του Στέλιου. Ένωσε τύψεις, τεράστια ντροπή. Το ήξερε πως όλοι περίμεναν πώς και πώς ν' ανέβουν επάνω· όλοι. Και εκείνος. Γιατί δεν το σκέφτηκε ποτέ πιο πριν πως αυτές οι σκάλες ήταν πρόβλημα για εκείνον; Τις ήξερε, τις έβλεπε... έπρεπε να το φανταστεί!

– Ακόμη εδώ είστε εσείς; φώναξε ο διευθυντής στους μαθητές της τρίτης. Γρήγορα μέσα! Τι περιμένετε; Όλοι πέρασαν στις τάξεις τους!

Με αργά βήματα και σκυμμένο κεφάλι οι μαθητές μπήκαν στην αίθουσα, στα δεξιά του διαδρόμου – στην αίθουσα την περσινή. Τε-

λευταίος μπήκε ο Στέλιος. Χλομός και λυπημένος. Σηκώθηκε αργά απ' το καροτσάκι του και σέρνοντας σχεδόν το σώμα του πάνω στο θρανίο του κάθισε στην καρέκλα, με το βλέμμα καρφωμένο στο ψεύτικο δάπεδο.

– Καλύτερα εδώ, του είπε σιγά ο Μιχάλης. Θα έχουμε και το ίδιο θρανίο με πέρυσι. Έχουμε κολλήσει από κάτω τ' αυτοκόλλητα με τους ποδοσφαιριστές! Αν ανεβαίναμε επάνω θα τα αφήναμε όλα δώρο σ' αυτούς τους ακώνευτους της δευτέρας. Καλύτερα εδώ, στην τάξη μας και στο θρανίο μας, ξανάπε, αυτή τη φορά πιο δυνατά, βλέποντας τον Στέλιο να μην του δίνει καμιά σημασία.

– Αυτό, κύριε, δεν είναι σωστό! ακούστηκε μια φωνή απ' τα τελευταία θρανία μόλις εμφανίστηκε στην αίθουσα ο δάσκαλος.

– Τι εννοείς, Ζωή; Ποιο δεν είναι σωστό;

– Που ενώ όλοι στην τρίτη ανεβαίνουν επάνω, εμείς φέτος θα μείνουμε κάτω! Γιατί; Θέλουμε κι εμείς ν' ανέβουμε επάνω! είπε με παραπονιάρικο ύφος στο τέλος η Ζωή και

όλη η τάξη έσπευσε να συμφωνήσει: «Και εμείς! Και εμείς!» «Ναι, κύριε, και εμείς!»

Ο δάσκαλος δίστασε για λίγο.

– Βρε παιδιά... δεν καταλαβαίνετε; ρώτησε έπειτα κατεβαίνοντας απ' την έδρα και πλησιάζοντας τα θρανία.

Ο Στέλιος σήκωσε το βλέμμα του και κοίταξε ανήσυχος το δάσκαλο.

«Ωστε θα το πει;» αναρωτήθηκε έντρομος. «Θα το πει; Απλά και ξεκάθαρα θα ξεστομίσει αυτή την τόσο ντροπιαστική αλήθεια;»

– Δεν καταλαβαίνετε, βρε παιδιά, γιατί δεν ανεβαίνουμε επάνω; επανέλαβε σφίγγοντας

τα χείλη του ο δάσκαλος και αφήνοντας την απάντηση να αιωρείται.

Ο Στέλιος είδε απ' το παράθυρο δίπλα στο θρανίο του τα σύννεφα να σπρώχνονται άτσαλα στον ουρανό, να στριμώχνονται. Πιο γκρίζα και πιο πυκνά από ποτέ.

«Ας μην το πει...» ευχόταν. «Μην το πεις!» ήθελε να του φωνάξει. «Μην πεις πως δεν ανεβαίνουμε επάνω εξαιτίας μου! Σε παρακαλώ!»

– Η τάξη μας έχει ένα σοβαρό λόγο που δεν μπορεί ν' ανέβει επάνω, είπε αινιγματικά ο δάσκαλος μεγαλώνοντας τώρα ακόμη περισσότερο το μυστήριο και την περιέργεια των παιδιών.

«Τώρα μάλιστα! Καλύτερα να το έλεγε μια και έξω», σκέφτηκε ο Στέλιος. «Με τη μισοτελειωμένη του φράση έχει τραβήξει την προσοχή όλων – απ' τα πρώτα ως τα τελευταία θρανία. Ακόμη και των πιο αδιάφορων, των πιο αφηρημένων».

– Ποιο λόγο; ακούστηκαν τέσσερις-πέντε

φωνές άναρχα. Όλοι περίμεναν να ακούσουν αυτόν το σοβαρό λόγο.

Ένα δυνατό μπουμπουνητό έφτασε στη γη απ' τα σύννεφα τα γκρίζα, τα πυκνά, που μάλωναν στον ουρανό για χάρη του ανέ-

μου. Ο δάσκαλος πλησίασε στο παράθυρο και έκλεισε το ένα παραθυρόφυλλο μήπως βρέξει. Το άλλο το άφησε ανοιχτό, σε περίπτωση που τελικά δε βρέξει, να μπαίνει στην αίθουσα καθαρός αέρας.

– Ποιο λόγο; ρώτησε ξανά κάποιος απ’ την αριστερή σειρά των θρανίων.

Ο δάσκαλος στάθηκε ακίνητος μπροστά στον Στέλιο.

«Ας μην πει την αλήθεια! Ας πει κάτι άλλο! Ας πει κάτι άλλο!» ευχόταν ο Στέλιος.

Ο δάσκαλος τον κοίταξε με ένα χαμόγελο συμπάθειας.

– Και ο Στέλιος μας; Πώς θ’ ανέβει επάνω ο Στέλιος μας; Το σκεφτήκατε καθόλου αυτό;

Χοντρές σταγόνες βροχής σχημάτισαν φαρδιά ρυάκια στο κλειστό παραθυρόφυλλο. Απ’ το ανοιχτό πηδούσαν ανενόχλητες στο θρανίο και σχημάτιζαν μικρές λιμνούλες.

Οι φωνές στην αίθουσα σταμάτησαν απότομα, παραχωρώντας τη θέση τους στον ήχο της δυνατής φθινοπωρινής βροχής. Είκοσι

τρία ζευγάρια μάτια καρφώθηκαν στον Στέλιο και στο καρότσι δίπλα του.

– Ο Στέλιος... ακούστηκε ένα μακρόσυρτο βουητό από τα πρώτα ως τα τελευταία θρανία.

Οι σταγόνες πηδούσαν απ' το ανοιχτό παράθυρο στη βουβή αίθουσα κουβαλώντας μαζί τους τη μυρωδιά του βασιλικού που στόλιζε το μαρμάρινο περβάσι. Η μυρωδιά έφτασε ως τη μύτη του δασκάλου. Έστρεψε το βλέμμα του προς το ανοιχτό παραθυρόφυλλο και αντικρίζοντας τις ζωηρές σταγόνες να πηδούν μέσα στην αίθουσα ρυθμικά, σχεδόν χορεύοντας, έσπευσε να το κλείσει. Ο ήχος της βροχής χαμήλωσε. Οι ψίθυροι στην αίθουσα δυνάμωσαν.

– Ο Στέλιος... ο Στέλιος...

– Ουφ! Ναι... είναι και ο Στέλιος... ακούστηκε λίγο δυνατώτερα μια απογοητευμένη αγορίστικη φωνή.

– Ε! Τότε ας μείνουμε κάτω, τι να γίνει... ακούστηκε κάποια άλλη.

Οι ψίθυροι συνεχίστηκαν για λίγο ακόμη. Ο Στέλιος δεν έβγαζε νόημα. Κάπου κάπου όμως άκουγε τ' όνομά του. Μιλούσαν για εκείνον. Ήταν σίγουρος ότι μιλούσαν για εκείνον και για την ατυχία τους να τον έχουν στην τάξη τους. Εξαιτίας του ήταν αναγκασμένοι να μείνουν και φέτος και όλες τις επόμενες χρονιές στην αίθουσα του ισογείου. Δε θα περνούσαν ποτέ τη «διαχωριστική γραμμή». Δε θα μάθαιναν ποτέ τα «μυστικά» του δεύτερου ορόφου!

– Λοιπόν, τώρα που καταλάβατε πώς έχουν τα πράγματα, ας μοιράσουν κάποιοι τα καινούρια μας βιβλία, είπε ο δάσκαλος και ανέβηκε στην έδρα του, αφού υπέδειξε τρία-τέσσερα παιδιά που θα αναλάμβαναν το μώρρασμα των βιβλίων.

Σιγά σιγά δυο ψηλές στοίβες από βιβλία σχηματίστηκαν μπροστά από κάθε μαθητή. Ο Στέλιος δεν μπορούσε πια να δει το δάσκαλο. Οι άλλοι μαθητές δεν μπορούσαν να δουν τον Στέλιο, ούτε ο Στέλιος εκείνους.

Ένωσε πολύ άνετα έτσι· μια τεράστια ανακούφιση που πίσω απ' αυτά τα βιβλία μπορούσε να κρυφτεί από τα βλέμματα των συμμαθητών του. Αφού δεν μπορούσε να εξαφανιστεί με κάποιον τρόπο, τουλάχιστον ας κρυβόταν... και αυτές οι στοίβες έκαναν καλά τη δουλειά τους.

Ο Μιχάλης πήρε το βιβλίο της Ιστορίας και ξεφυλλίζοντάς το, το έδειξε στον Στέλιο.

– Πω πω! Κοίτα, ψιθύρισε ενθουσιασμένος, ευτυχώς έχει πολλές εικόνες!

Ο Στέλιος με χαμηλωμένο βλέμμα έριξε μια ματιά στο βιβλίο. Τα μαύρα γράμματα τρεμόπαιζαν καθώς ένα δάκρυ έστεκε από ώρα στην άκρη του ματιού του. Το σκούπισε γρήγορα προτού αυτό αποφασίσει να κα-

τρακυλήσει στα τρυφερά του μάγουλα και τον προδώσει στον Μιχάλη. Έπειτα κούνησε καταφατικά το κεφάλι του, σημάδι πως συμφωνούσε με τον ενθουσιασμό του για τις εικόνες του βιβλίου.

Το κουδούνι χτύπησε δυνατά. Τα παιδιά πετάχτηκαν απ' τα θρανία και βγήκαν από την αίθουσα φωνάζοντας και σπρώχνοντας ανυπόμονα ο ένας τον άλλο.

– Έλα, πάμε, παρότρυνε ο Μιχάλης τον Στέλιο, τραβώντας το καρότσι προς το μέρος τους. Τα παιδιά στο γρήγορο πέρασμά τους το είχαν παρασύρει άθελά τους πιο πέρα.

– Μπα... δε θέλω να βγω... ψιθύρισε ο Στέλιος με σκυμμένο κεφάλι.

– Γιατί;

– Πονάει λίγο το κεφάλι μου, συνέχισε πιάνοντας το μέτωπό του με το χέρι του. Μπορεί να έχω πυρετό. Πήγαινε εσύ! Δε θα προλάβεις!

– Όχι, αφού δεν έρχεσαι δε θα βγω ούτε εγώ. Άλλωστε βρέχει τόσο, που κανείς δε

θα βγει στην αυλή. Όλοι στους διαδρόμους θα μείνουν. Τι να κάνω εκεί; Έλα, πάμε στον πίνακα να ζωγραφίσουμε!

Ο Στέλιος δεν απάντησε. Έμεινε στο θρανίο, με το κεφάλι του σκυμμένο να το κρατά με το ένα του χέρι. Ο Μιχάλης τον πλησίασε παραξενεμένος. Μια μικρή λιμνούλα από δάκρυα, δεκάδες ανυπόμονα δάκρυα που κίνησαν να φύγουν ταξίδι μακρινό, είχε σχηματιστεί γύρω απ' την ολοκαίνουρια πράσινη γόμα του.

- Στέλιο, τι έπαθες; τον ρώτησε ανήσυχος.
- Τίποτα... ψιθύρισε εκείνος χωρίς να μπορεί να κρύψει τα δάκρυά του.
- Πονάει το κεφάλι σου;
- Ναι, ναι, πονάει το κεφάλι μου...
- Μην κλαις... τι να κάνω; Θέλεις να φωνάξω τον κύριο;
- Να του πεις να πάρει τηλέφωνο σπίτι μου να έρθουν να με πάρουν. Δεν μπορώ άλλο εδώ... θέλω να ξαπλώσω.

Ο Μιχάλης πετάχτηκε στο γραφείο των δασκάλων και μετέφερε το μήνυμα. Σε δυο λεπτά ο κύριος Δημήτρης βρισκόταν κιόλας στην αίθουσα δίπλα στον Στέλιο.

– Αφού δεν αισθάνεσαι καλά, θα ειδοποιήσω τους γονείς σου, είπε ανήσυχος ο δάσκαλος.

Δυο χρόνια γνώριζε τον Στέλιο και μια χρονιά, την περσινή, τον είχε μαθητή. Ποτέ ξανά ως τώρα δεν τον είχε δει έτσι. Λίγη ώρα αργότερα ο πατέρας του ήρθε, πήρε τον Στέλιο και τον πήγε σπίτι.

ΒΑΤΟΜΟΥΡΟ
από 7 ετών

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χρυσάνθη
Τσιαμπαλή-Κελεπούρη

*Ένας κήπος
60ην εάξη μας*

Τυπώθηκε σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί.

...και για νεαρούς αναγνώστες με απαιτήσεις

Ο Στέλιος και οι συμμαθητές του είναι ενθουσιασμένοι! Φέτος πηγαίνουν στην τρίτη δημοτικού και επιτέλους ήρθε η ώρα να ανέβουν σε μια από τις αίθουσες του δεύτερου ορόφου.

Ο Στέλιος όμως κινείται με αναπηρικό καροτσάκι. Μήπως εξαιτίας του για πρώτη φορά η τρίτη τάξη θα μείνει στο ισόγειο ή η κινητική δυσκολία του Στέλιου θα αλλάξει τα πράγματα αυτή τη χρονιά έτσι όπως κανείς δε θα φανταζόταν;

Διαβάστε και τα άλλα όμορφα βιβλία της αγαπημένης συγγραφέως που κυκλοφορούν από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 020 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΠΙΘ. 07882

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΩ ΚΑΙ ΜΑΘΑΙΝΩ